

L'EXPLOSIÓ D'UNA MINA A LA CIUTAT
UNIVERSITARIA VA CAUSAR GRAN NOM-
BRE DE VICTIMES ALS FACCIOSOS

LA PUBLICITAT

HEM D'ACTUAR CONTRA ELS AGRESSORS
AMB TOTES LES FORCES DISPONIBLES
(DEL DISCURS DE MR. CHURCHILL, A LOUGHTON)

Discurs del ministre de Governació

El trasllat del Govern a Barcelona és un acord que data del novembre de l'any passat

"Barcelona té més d'un signe clar de la fidelitat del Govern a les peculiaritats de Catalunya"

El Govern exigirà obediència i no li farà por manar - La negativa comportarà greus riscos

Pitjor que una guerra llarga, una pau falsa

Madrid, 28. — El ministre de Governació ha pronunciat per ràdio aquest matí, amb retransmissió a tota Espanya, el següent interessant discurs:

MADRID, CAPITAL D'ESPAÑA
L'elecció de Madrid com a tribuna oficial del Govern, no és esdevinutament que es deriva de la casualitat d'un viatge protocolari: és acte de profunda raó política amb el qual el cap del Govern volgué justificar que qualsevol que sigui la mobilitat a què la guerra obligui el Ministeri, la capitalitat d'Espanya és aquí, en aquest Madrid, incomparable en les seves reaccions nacionals.

Si en alguna ocasió el Govern, tal i com avui està constituït, sentís la necessitat de fugir — permeteu-me que us digui que aquesta paraula posada en circulació pels nostres enemics, ara que està a punt de traslladar-se el Govern a Barcelona — fugiria fent el camí amb la màxima velocitat, de les terres de Llewant als carrers de Madrid.

Molt mancats d'agües aniran els qui no hagin percebut com mitjançant viatges reiterats a la capital han tingut cura d'anar aplacant la seva hostilitat de Madrid els ministres. No és jo dels que demanin que se'n compti com a sacrifici l'exercici de la nostra responsabilitat l'abundància dels nostres treballs, l'excés de contrarietats i les proves de tota mena per les que diàriament ens és obligat passar; en conformo amb que se'm reconguin un sol esforç dolorós: el de renunciar a Madrid.

El primer a beneficiar-se d'ell fou, com resulta senzilla recordar, el cap de l'Estat. La seva instal·lació a Barcelona trobà tota mena de condicions facilitades. Però el Govern d'aleshores — sense que hi hagi explicació fàcil del fet — canvià de parer i s'instal·là a València.

EL TRASLLAT DEL GOVERN A BARCELONA
Amb aquesta garantia que pot ésser-vos oferta en ferm, podem renunciar a tota mena de suggeriments malicioses, pel que fa al trasllat del Govern a Barcelona. Es realitza amb aquest viatge acord ministerial que data dels primers dies de novembre de l'any passat i es complí només que a mitges, sense que ningú encertés a explicar-ho.

Des ministres foren cridats a explorar l'acolliment que la Generalitat dispensaria als viatgers: immillorable. El primer a beneficiar-se d'ell fou, com resulta senzilla recordar, el cap de l'Estat. La seva instal·lació a Barcelona trobà tota mena de condicions facilitades. Però el Govern d'aleshores — sense que hi hagi explicació fàcil del fet — canvià de parer i s'instal·là a València.

EL RESPECTE A L'AUTONOMIA DE CATALUNYA
El viatge del Govern a Barcelona dona compliment a un acord lliure i afegeix coberta a una necessitat preeminent: evitar que els progressos que en matèria autonòmica ha fet la República s'esterilitzin per la dificultat d'un diàleg directe que és forçat que hagi sofert deformacions en traslladar-lo de Barcelona a València.

SI MADRID POT ESTAR SEGUER QUE LA MOTIVACIÓ DEL TRASLLAT DEL GOVERN A BARCELONA ÉS UNA ESTRUCTURAL NECESSITAT NACIONAL, BARCELONA AL SEU TORN, TAMBÉ D'UN SIGNE CLAR DE LA FIDELITAT DEL GOVERN A LES PECULIARITATS DE CATALUNYA, AL GOVERN LI BASTA AMB RECORDAR, PER A RESPECTAR-LES, QUE LES VA CONSERVAR, AMB ELS SEUS VOTS DE DIPUTATS DE LA MAJORIA, A LES CORTS CONSTITUENTS.

UN SOL PROPOSIT: VENCER
Projecte ocell? Cap. Propòsit encobert? Tampoc. A València o a Barcelona, un sol projecte, un sol propòsit apassionat el Govern: vencer. A aquest propòsit queden superadits els altres, i el més alt grau de sacrifici, totes les activitats nacionals.

OBEDIÈNCIA
Els partidaris de les fórmules concretes i simples no queden satisfets si hom deixa de facilitar-los la que convé a cada ocasió. Pel temps que duri la guerra, una sola és la paraula eficaç que pot ésser oferta als espanyols: obediència.

Amb aquesta promissió dels espanyols a exercir el comandament, adhoc en la seva forma més precària, que consisteix a desobedir, és difícil que ens avinguem a despertar cada matí amb el net desig de subordinar-nos als comandaments de l'autoritat legal. És més freqüent que pretenem nosaltres que aquestes mans se'n reclinin en benefici propi, per a la nostra comoditat o per al nostre egoisme. Si no arribem a ésser exceptuats del deure de l'obediència, se'n tornen agraes els judicis i se'n irrita l'ànim al punt de no conformar-nos amb menys que amb una crisi política.

En un temps era a les casernes on es forjava el llamp que destruïa els gabinetes. Després es va dir que aquest poder va passar a les redaccions dels diaris. Però la veritat és que on aquest poder residia era en les tertúlies dels cafès.

Ara que els cafès han vingut a menys, s'intenta domiciliar aquell poder a determinades secretaries sindicals.

Tornem sobre la vella veritat oblidada i pobosa: el pitjor dels Governs serà feble si la seva durada és llarga; o, dit en la seva forma negativa: el millor dels Governs serà estèril si la seva durada és curta. Sabut és que,

deixant o bé, els Governs espanyols, llevat d'excepcions, han tingut una vida curta i explica la causa de les nostres desventures i següent explicat les que vindran al, arreu de paraula i irritats d'ànim, els espanyols ens neguem a exercir la virtut de l'obediència.

LA NEGATIVA COMPORTA GREUS RISCOS
Cal advertir, i per a això estic facultat pel meu càrrec, que la negativa comporta riscos, greus riscos. El Govern no està prometent a cap obediència, a solidesa, a acatament. Està, pel contrari, resolent a imposar-lo.

Ningú de tots els que assisteixen amb la seva passió nacional tenen que se'ns mori l'autoritat per manca d'estatut que ens dóna. Aquest perill és descomptat només amb recordar que com espanyols i que l'exercici del comandament no ens intimida. Propugnem obediència amb plenitud de deure, perquè ensam obediència, no a cèrques, sinó amb els ulls ben oberts, la consciència desperta i la intel·ligència clara, el mandat imperatiu de la pàtria, que ens dóna el dret de rebre d'aquells que encara abir eren els nostres enemics polítics, aquesta sola i santa necessitat: independència. Propugnem obediència amb l'autoritat que queda dit i cal que se sàpiga que l'obediència.

Una sola cosa ens preocupa: defraudar aquells que immolaren llurs vides per la victòria de la República. Per a evitar aquest risc del qual d'ara endavant no es veurà lliure cap govern espanyol, demanem tots els matins al nostre apassionat convenciment de victòria les energies per a oferir cara serena als problemes de cada dia, desafortunats que ens els presenti l'adversitat.

L'ADVERSITAT NO TREBALLA SOLA
L'adversitat no treballa sola. No són els deus hostils els que desbarregen sobre la República còls iracunds com el molt recent de Gijón. L'adversitat disposa de molt bons col·laboradors, i els deus adversos, si existissin, tendrien a fer cosa per fer. Els ho han fet tot els qui aprofitant els decaïments de la nostra moral, la laxitud dels nostres costums, s'instal·len amb llurs armes d'engany i esbrinament en el medi ambient que els proporciona, com a domicili propi, on tot està previst per a satisfer llurs més petits gustos i necessitats.

A l'agent estranger solament li queda el treball de muntar la seva tribuna en el corrent cabal de la nostra estupidesa. Estar en el secret és una de les nostres grans afirmacions. Si desitgem penetrar-lo, és per la pruja de vanitat dels que el coneixem. En publicar-lo hi ha la nostra alegria i el guany de la gent estrangera. D'on inferim que l'obediència és suficient: cal obeir callant.

OBEDIÈNCIA DE CADAVRE
I hem vingut a donar, sense proposar-ho, el nostre delirament, en la fórmula sagada d'aquell excepcional capità de Milícia de Crist que s'anomena sant Ignasi de Loyola, qui, per ambicionar grans victòries i saber com era necessari aconseguir-les, imposà als seus secuacis l'obediència silenciosa "per inde ad cadavere". D'aquesta obediència és de la que està necessitada la victòria. Obediència de cadavre fins a la mort.

Podem imposar-nos als xerraires per decisió o inconsciència? En tot cas, la tasca ha d'ésser escassa. Tenim necessitat de quedar-nos a soles amb l'adversari, la qual cosa ens facilitarà considerablement el treball de vencer-lo.

La pitjor mesquinesa no és la de l'enemic, sinó la d'aquell els propòsits i les intencions del qual ens són desconeguts i davant del qual, per excés de cèndides, ens mostrem confiants.

L'ESPIONATGE EL FA GENT DESCONEGUDA
He pogut mesurar la sorpresa de moltes persones en reconèixer en detinguts pels quals mostraven interès, perillós adversaris de la República en tractes constants amb els centres informadors dels rebels. I és que, en efecte, són moltes les persones que, creient en l'espionatge, no acaben d'adonar-se que l'espionatge el fan els espies i que aquests — i qui ho hauria cregut! — són criatures de carn i ossos com les altres i s'anomenen Antonio García o Juan López o Hipólito Rodríguez, i no necessàriament i exclusivament Mata-Hari, mademoiselle Doctor o Bolo Paixà.

No vine jo, amb tot, a semblar desconfiança, que massa se'n han sembrades amb desgraciades col·lites, sinó a recomanar prudència i a declarar, per a advertiment general, que les recomanacions, qualsevol que sigui el qui les faci, estan en absolut mancades de valor.

SORTIR DE LA PRESÓ O ACONSEGUIR UN PASSAPORT
Sento molt que el tema no em sigui molt conegut, però no em queda més remei que al·ludir-lo, en remei d'una mania vella que, a despit de la tragèdia, ens empossa i que prevalgui. Tenint bones recomanacions, si clauda considerava redimint d'anar al servei o a la presó; podia usar sense mèrit les premisses modestes o fantàstiques segons el seu desig o la seva ambició. Ara les recomanacions ens fan servir per una d'aquestes dues coses: per sortir de la presó o per aconseguir un passaport. Delinqüents que cerquen la impunitat i covards, en el millor dels casos, covards que tracten d'esperar a l'estranger cap a on caurà la balança. No manquen els que una vegada a lloc segur ajuden a que la balança caigui a favor dels invasors. El nombre d'aquests és molt nombros. Tots han tingut en el seu dia la recomanació que els calia, recomanació incanescable en la seva tenacitat imprudent.

DESERTORS DE FRONTERA
Està, doncs, clar que tenim dret a recular, encara que per fer-ho clarament, incorreguem en una injustícia, tota recomanació, sigui qui sigui la persona que la formulï. Anar-se'n de la pàtria quan ella ens necessita, és una desertió que ningú no pot facilitar ni protegir. Les màximes metralladores que cuden, als mollons de la frontera, que ningú no s'escapi, poden ésser muntades, encara que solament les carreguem amb projectils morals, a les finestres dels centres oficials, on els desertors intenten un títol legal per realitzar amb comoditat i sense perill la desertió.

Que ningú no confii en obtenir, recomentant a les seves amistats, semblants avantatges. Posar a posar en pràctica llurs plans de desertió, caldrà que s'exposin en els passos dels Pirineus i després la vigilància de les màquines automàtiques que els guarden. En la mala punteria dels qui els manegen estarà decidida llur sort i llur vergonya.

Van per a mal temps: ara que cau la neu, lasquels dels desertors es veu de lluny. Ostentació de crueltat? Sempre prefa menor que el que suposa consens amb indiferència la pèrdua de la independència de la pàtria, que una vegada reduïda a la condició de colònia, a repartir entre alemanys i italians, exigirà ingents sumes de dolor a diverses generacions d'espanyols, abans d'aconseguir el seu rescat.

SE'NS VA IMPOSAR EL DEURE D'ESSER SOLDATS
Aquesta convenció, profundament encaixada, estableix el deure de continuar lluitant en una guerra que, no havent-la buscada, no podem rebutjar. Se'ns imposa el deure d'ésser soldats i és ben fàcil que ens hagi guanyat la voluntat i la passió el deure de deixar afirmada, amb la independència de la pàtria, la seva pau interior. La pau interior, si la que solament estarà segura amb la victòria de la República.

PITJOR QUE UNA GUERRA LLARGA, UNA PAU FALSA
Perquè estigui mancat d'arts d'improvisador, porto les meves paraules medlades. Els saladors de bodes, aquells que es complauen en la idea de la mediació, han de parar-se a considerar que hi ha quelcom que una guerra llarga i dura: una pau falsa, que contingui els germans d'una segona lluita. El pitjor de la guerra calina no fou la crueltat — el concepte de la crueltat ha canviat radicalment després de la destrucció de Guernica i de Gernika de Onís — sinó la seva esterilitat. Espanya ha vingut arossegant la tragèdia de la inutilitat d'aquelles guerres on res no es dirimí, per l'engany amb què foren acabades, al punt de poder rastrejar en la nostra, sense necessitat de profunditzar molt, ferments típicament carlins.

No és solament que hagin tornat les botnes vermelles i els clàssics espanyols de "Desfilada", amb força suficient per a atropellar, amb l'ajut de rabadans de Salamanca, als falangistes que admetrien Primo de Rivera, sinó que amb les boines vermelles han reaparegut les idees abstrusistes que posaren a cavall els pretendents del segle XIX.

En el potencial rebel el primer dia fou Navarra, carlina en les seves dues terceres parts, valor decisiu. Aprofitant-se del canviament dels combats d'ambdós camps per a introduir en l'ambit de la nostra idea d'una mediació, equivaldria, suposant que això fos possible, a ajornar per alguns anys la continuació de la lluita, diferir per a les futures generacions d'espanyols la liquidació per les armes, de la guerra. I això és molt més cruel que continuar amb ella fins a deixar robustament afirmada amb el triomf de la República, la pau espanyola.

El mandat que el Govern ha rebut dels espanyols és aquest: i al comandament d'aquesta necessitat ajustar el seu treball per a no incorrere en equivocacions. Que ningú no es faci la il·lusió de poder-nos enjudicial demà com delinqüents. La nostra fidelitat a la victòria és íntima. El meyor dels actes del Govern s'inspira en la idea de salvar, i aquesta és la raó per la qual estiguem especialment facultats per a rebutjar tota alternativa per a procèssar la nostra fe en el triomf.

Es inútil insistir-me en una afirmació fonamental feta en el seu darrer discurs pel cap del Govern: vencerem! Sense que deixi de contribuir més poderosament, del que cal imaginar a la nostra victòria les desgràcies militars de Bilbao, Santander i Astúries.

EUROPA VA ACCEPTAR LA DESTRUCCIÓ DEL NORD PER ALEMANYA I ITALIA
Aquests tres cops no han estat donats exclusivament a la nostra pàtria, amb tot i que sigui la que els sofriu de manera excepcionalment intensa. El nord de la Península s'ha perdut per a la República no perquè l'hagim guanyat els rebels, sinó més aviat perquè Europa, que potser sigui més exacte dir el món, va admetre sense repugnància que ens els destruïssim, a Alemanya i Italia, països que cada victòria del seu potencial bèl·lic, aenyalladament la segona, es creïen, per a vergonya universal amb el gallec dels vencedors.

Els mòduls d'aquestes victòries dels invasors s'han de veure a l'riu. La calçada d'aquesta plaça ens dona prejutjat el problema del nord. Allí va començar a manifestar-se la indiferència d'Europa. Els episodis que va seguir a l'arribada — Durango, Guernica, Galdacano, Reinos, Cangas de Onís... — es van canviar a l'exterior com un testimoniatge de condonació i uns gestos com si els entrists productors d'aquella literatura es trobessin a presència d'una catàstrofe irremediable originada en la violència cènica d'un dels quatre elements.

TOTA LA CATÀSTROFE ESTAVA CONTRACTADA...

No fou així. Tota la catàstrofe estava contractada a canvi de matèries primes extretes amb salaris de colònia a Roma i Berlín, com pot contractar-se pel municipi uns focs d'artifici per a celebrar la festa del pàrr local. Guernica, Reinos, Cangas de Onís foren mitjançant una combinació tècnica d'alemanys i italians, immensos espectacles de foc i de dolor com potser no arribà ni a somni, no importa el seu furor reformista, el propi Luter. Berlín va aportar les bombes incendiàries i Italia va contribuir a l'execució del drama amb les seves divisions regulars, quelcom fonamental per indispensable. Es va reservar a Europa la indiferència. I no pas una indiferència qualsevol, de segon o tercer grau, sinó una indiferència orgullosa de la seva mentalitat, a virtut de la qual fou tancada al Govern la possibilitat d'acudir en ajut del seu exercit del nord.

Els qui hem viscut una part d'aquelles vicissituds dramàtiques estem en condicions d'intuir el miracle que es pogué operar a Bilbao, Santander i Astúries amb la sola presència dels avions republicans, que eren esperats amb l'ansietat i l'ansietat de tot un poble que els havia confiat la seguretat de la seva lliure existència.

BILBAO, COLÒNIA ALEMANYA; SANTANDER, COLÒNIA ITALIANA

No arribaren, i ja és Bilbao amb totes les conseqüències d'una colònia germana. La seva vida industrial i comercial, desdoblada, sola la tutela dels alemanys. Santander quedà provisionalment per als saladors genovesos, mestres en l'exploació de la mà d'obra infantil. Aquesta transmutació no s'ha produït gratis: l'invasor ha assentat en un poble que abomina de la seva presència. Necessita imposar-se. Ha de guanyar amb l'ajut dels escamots d'execució el respecte i la seguretat que l'ambient li nega. Escamots els mateixos en ajut dels quals quedà. Els repudia malgrat mostres amables de respecte. El presentiment és inevitable. Hi ha una protesta de xulixueis i rumors.

Fació amb prudència notícies exactes, no figuració del mei desig. Les existències són abundants als establiments, però ningú no pot proveir-se'n perquè els diners no circulen. Només l'invasor està en condicions de satisfer les seves necessitats. Per a satisfer la fam dels colons, himnes estrangers, banderes, estranyes, costums desconeguts.

LA ENJANCA COVA

Per terres de Castell són moltes les dones sense pare, sense fills, els uns anafellats, els altres portats als fronts amb violència, que semblen zànfits per tal de vejar el dia de demà llurs doles. Els ha emolat l'odi. Els ha enterrat un tren militar provoca una mort mortal. I per si fos poc, els naves, desil·lusionats, tornen a la República profundament convencuts que és ella la que realitzarà el miracle de retornar a Espanya la seva independència.

EL SANEJAMENT DE LA RERA-GUARDA

Aquesta és la nostra compensació a la nostra victòria. És, si, un element d'ella. Un altre igualment considerat resideix en la nostra pròpia rera-guarda. Quan es recomana al Govern la necessitat de sanejar-la, es dona per suposat que el sanejament no serà aconseguit sense tremendes mesures policiaques-judicials. La guerra, amb tot el seu terrible rosari de violències ens ha tret moltes de les nostres fines pacífiques humanes. Pacífistes drem i pacífistes drem, ens van donar pressa per improvisar-nos soldats. Quin remei ens quedava si no? Però quedava quelcom en nosaltres d'afecte inextinguible per a la pau; en nosaltres repetit, tot el que ens mou, l'únic que ens mou és desamparar-nos de l'adversari. Així és. Cap complaença no ha de moure-nos malgrat les secretes repugnàncies per amb els delinqüents d'alta traïció. En aquesta justa repugnància han de fixar la vanitat definitiva amb què es rodegen a Burgos les activitats dels botxins, no solament de les conductes, sinó del valor d'una i altra victòria.

DOS PROCEDIMENTS

Per això s'està just que s'inclogui quin és el concepte que cada bel·ligerant intente tenir i que l'acompanyi l'encert. El sanejament de la rera-guarda està confiat, en la zona rebel, als seus Com. M. n'hi ha, més segurs se senten. Veritat? Suposem que sí, i tot m'autoritzo a dubtar-ho, convé dir la nostra significació per tal de cercar el nostre acord per un altre camí amb mitjans diferents. Negar l'existència de l'adversari a les nostres ciutats, suposaria una grollera deformació de la veritat. El procediment legítim és aterrir l'enemic. Coneixem com ho realitza Burgos, però no ens hem resolt del tot a admetre o rebutjar el seu sistema.

Jo propugno que se'l rebutgi. I no pas per por o per ensurt, sinó per conveniència. Suposant que ens fos concedit el benefici de suprimir, amb un sol cop, tot el que ens peria no compartir les nostres reces complaen en ajudar directa o indirectament els nostres adversaris, no se seguiria l'execució d'aquest esforç del sanejament de la nostra rera-guarda. Els rebels passius o actius els augmentem nosaltres mateixos amb la nostra equivocació, amb les nostres deformacions passionals, amb la nostra simpatia i la nostra indiferència o la nostra gauduleria o la nostra desgana.

Emergim així els nostres caps sense facilitar cap ocasió de noves victòries als invasors, victòries que suposarien per als nostres camarades de les provincies on es produïssin, crames — dolor i humiliació — cancellables. Si fos aconsellable iniciar l'obra del sanejament de la rera-guarda per nosaltres mateixos, la nostra tasca en això que necessita rectificació i potser a tallar, a casa i al carrer, aquell aut sentit de responsabilitat i forteses que creant un ambient nou, destruïm per si sol tota possibilitat de treballar per als rebels. En la mesura que ens considerem aptes per a constituir amb el nostre exemple i amb la nostra obra, una moral pública elevada, contribuïrem a sanejar la rera-guarda.

(Següent a la pàgina 3)

Les bateries antiaèries tomben un altre avió que volia bombardejar Port Bou

Comunicats oficials

EXERCIT DE TERRA

Centre. — A les deu d'avui, enllistats els treballs d'una contramina, ha estat volada una mina pròpia, que ha produït l'esfondrament d'una gran part de l'ala sud-est de l'Hospital Clínic (Ciutat Universitària). Els facciosos han tingut baixes vistes.

Patrilles lleials, en descoberta realitzada al sector de la Cuesta de la Reina, han recollit en camp enemic armes i municions.

Altres fronts, sense novetats.

EXERCIT DE L'AIRE

En intentar l'aviació facciosa bombardejar novament Portbou, les nostres bateries han obert foc, i al cap de poques canonades s'ha observat que ha estat tocat un hidro rebel, que ha fugit tot internant-se a França; després volgué descendir a mar, però caigué, no obstant, embolcallat en grans flames.

ARAGÓ

PLUJA, FANG, INUNDACIONS

Els rebels han d'improvisar nous camins

Barbastro, 28. (De l'enviat de Febus.) — Cap activitat bèl·lica al front de la província d'Ossa. Sequix plouent i es registra una gran creixença dels rius Gállego i Isuela. Els quals s'han desbordat en alguns indrets.

L'enemic es dedica a dessecar les seves trinxeres inundades, i en aquestes labor es veuen ocupats molts païsans.

A l'Aragó es manté una activitat expectant, puix que l'estat del temps tampoc no permet d'avançar altres operacions que les de reforç de parapets i trinxeres.

L'enemic realitza tots els serveis de tracció al sector d'Ossa per rutes improvisades als camps, puix que els camins subterranis de què es val en aquells llocs, així com els passos, són totalment embussats pel fang i l'aigua.

Sarriena, 28. (De l'enviat de Febus.) — Estan completament inundats les posicions faccioses als sectors de Casa Motor i Bulegas, i es veu com els soldats de l'exèrcit franquista fan grans esforços per tal de reparar les seves coves, que per efecte del temporal han estat destruïdes.

ELS FACCIOSOS DELS SECTORS DE SARAGOSSA ES TEMEN ALGUNA COSA

Bujaralitz, 28. — De l'enviat de Febus. — Al sector de l'Ermita de Santa Cruz, tirolets, si bé amb escassa activitat.

Així mateix s'han registrat tirolets davant de Regordit, i s'ha notat que l'enemic treballa intensament en l'arranjament de les seves trinxeres i parapets inundats.

Des d'ahir s'observa gran moviment al camp enemic. Sembla que les inundacions han produït trastorns al comandament rebel, temerós que per nosaltres s'aprofiti l'oportunitat per a un atac a fons, contra els llocs que han quedat incommunicats. D'aquí el constant moviment de forces i la intensitat dels treballs de fortificació. Particularment per la ruta de Saragossa a Tardienta i pel ramal que va de Villamayor al Perdiguera, es veuen passar nombrosos camions, alguns dels quals han quedat encallats i han impossibilitat la circulació.

UNA SUBSCRIPCIÓ ENTRE ELS SOLDATS PER ALLEUJAR LA SITUACIÓ DELS PAGESOS

Boltaña, 28. — (De l'enviat de Febus.) — Tan sols per a demostrar la comprensió que existeix entre els soldats de l'Exèrcit Popular i el poble i com senten aquests soldats les necessitats dels camperols, hem de fer públic el fet següent:

Vist com estaven abandonats els camps de conreu a la regió arrabassada al feixisme a l'Aragó, i la misèria dels camperols, impossibilitats per tant de fer produir les terres, els soldats organitzaren una subscripció i han recollit la important quantitat de 18.000 pessetes, que han llurats íntegrament a aquests camperols per tal d'alleujar la seva situació.

Gest tan magnífic no ha d'ésser desconegut per la rera-guarda, per bé que la sincera modestia d'aquests soldats ho volgués, ja que representa la manifestació d'un sentiment de solidaritat que honora els components de l'Exèrcit Popular.

ACTIVITAT AL FRONT DE TEROL, TOT I LES PLUGES

Alcoriza, 28. — (De l'enviat de Febus.) — La jornada ha transcorregut sense cap activitat notable, tot i que hi ha hagut tranquil·litat, car a quasi tots els sectors d'aquesta zona s'ha deixat sentir el canó, alternant amb foc de fusell i metralladora.

Les nostres bateries han disparat sobre una caravana que per la carretera de Calamocha es dirigia a Vilel del Río. S'ignora el resultat. Al seu torn, els canons enemics han fet foc sobre les nostres posicions amb mala punteria.

Una patrulla lleial ha efectuat aquest matí un important servei en fer una incursió pel camp enemic. Ens hem apoderat d'algunes bombes de mà i de gran quantitat de municions per a fusell.

Els soldats d'aquesta patrulla han pogut apreciar com el terreny adversari es troba en estat intransitable. Han abandonat algunes trinxeres, perquè a causa de les inundacions és impossible romandre-hi.

També han vist parapets enderrocats. S'observa que en la seva repugnància treballen gran nombre d'obres estretament vigilats per soldats alemanys.

Pels sectors d'aquesta zona s'han passat als nostres rengles alguns soldats procedents del camp facciosa. L'aviació enemiga no ha fet acte de presència per aquest front.

Requetès contra falangistes Seriosos incidents a Burgos i a Pamplona 60 morts a la capital navarresa

Puesto de mando, 28. (De l'enviat especial de Febus.) — Se sap que en l'acte de concentració del Sindicat Espanyol Universitari, verificat a Burgos i en el qual va parlar el general Franco, es produïren seriosos incidents, la causa dels quals fou la rivalitat que hi ha entre requetès i falangistes, que després han tingut nombroses repercussions.

A Pamplona es produí una opada entre ambedós bàndols i es dispararen nombrosos trets, a conseqüència dels quals hi hagué seixanta morts. Ara, per aconseguir la unitat política desitjada, ha estat foragit el cap provincial de Falange Española tradicionalista, però poca cosa s'ha resolt amb aquesta mesura i altres de la mateixa índole, perquè requetès i falangistes s'estan sempre barallant, i així s'ha creat una situació insostenible per a les autoritats faccioses a Navarra, on per altra banda l'escassetat de subsistències i elevació de preus d'aquestes, contribueix a mantenir el malestar entre les masses populars.

VALENCIA

Proves d'un nou automotor València-Barcelona en cinc hores i mitja

València, 28. — S'ha realitzat el viatge de prova oficial, amb assistència del ministre de Comunicacions i altres personalitats, amb un dels sis nous automotors adquirits pel Comitè Nacional de Ferrocarrils. El viatge ha tingut lloc a l'hora prevista des de València fins a Benicarló. En el viatge de tornada a València s'ha guanyat el temps previst per a la marxa en quinze minuts. S'han aconseguit velocitats de 110 quilòmetres per hora, i s'ha efectuat el recorregut dels 142 quilòmetres en una hora i quaranta-cinc minuts.

El nou element ferroviari s'agraïa cap de cobrir el viatge València-Barcelona en cinc hores i mitja.

DEMA SORTIRÀ LA "GACETA" A BARCELONA

València, 28. — Dissabte apareixerà a Barcelona la "Gaceta" i publicarà l'ordre del trasllat del Govern.

LA "GACETA"

València, 28. — La "Gaceta" pública, entre altres, les següents disposicions:

Governació. — Anul·lant l'estat del personal que havia de constituir les plantilles de les unitats de les forces del nou Cos de Seguretat, grup unitari, i substituint-lo per un altre més convenient per al millor funcionament d'aquestes forces.

Instrucció Pública i Sanitat. — Modificant la constitució del Consell d'Administració d'Arxius, Biblioteques i Tresor Artístic i disposant que quedi constituït sota la presidència del Director General de Belles Arts i la vicepresidència del senyor Tomás Navarro Tomás. Les diverses seccions se'n presindiràn: Arxius, Agustí Villares Carle; Biblioteques, Tomás Navarro Tomás; Tresor Artístic, Ansel Ferrant.

VISITES AL CAP DEL GOVERN

València, 28. — Aquest matí han visitat el Cap del Govern l'ex-director general de Seguretat, senyor Muñoz; el ministre d'Estat, senyor Giral, i l'ex-ministre radical senyor Guerra del Río.

TROBALLA D'OBJECTES D'ART I VALORS

València, 28. — El governador civil ha donat compte a la premsa d'haver estat trobats per un obrer fuster que realitzava unes obres en un establiment del carrer de Maria Benlloch diversos objectes de valor artístic. Per si en el mateix lloc n'hi havia més, d'amagats, es practicà un escorcoll que donà per resultat la troballa de diversos valors de l'Estat i accions de diverses classes per un valor superior a un milió i mig de pessetes.